

vi have gjort, er der netop mellem de Sagkyndige i selve Armeen overordentlig stor Tvivl tilstede om Hensigtsmæssigheden af den nuværende Ordning af Skydeskolen. Jeg kan personlig i saa Henseende referere mig til flere Militære, hvis Sagkundskab jeg har den største Agtelse for, og som ere af den Formening, at den nuværende Ordning ikke kan siges at være i Hærens velforstaaede Interesse. Disse Sagkyndige mislikende paa ingen Maade den overordentlig store Betydning, det har at udvikle Skydesærdigheden i Armeen. Dersom de maatte tidligere havde været af anden Anskuelse, vilde de utvivlsomt i saa Henseende være blevene fuldstændig omvendte ved Erfaringen fra den sidste store Krig, idet det jo netop der tilstrækeligt er godtgjort, hvilken betydelig Overvægt den Armeé har, som i sine Rækker tæller mange gode Skytter. Men idet de altsaa fuldt vel erkjende, i hvor høi en Grad det maa være en Opgave for Armeen at uddanne Mandskabet ved Skydeøvelser, sige de, at det te ingenlunde er det, som den nuværende Skydeskole arbejder hen til paa en hensigtsmæssig Maade. De sige, det er mindre vigtigt, at vi faae theoretisk og praktisk uddannede Lærere, mindre vigtigt i Sammenligning med at give den menige Mand, Rækkerne, Leilighed til at erholde Færdighed i Skydning. Nu vil man maasse hertil svare: Ja, men for at dette Maal skal kunne naas, er det dog først og fremmest nødvendigt, at vi have Lærere. Men hertil svares saa atter: Hvorfra skal Skydeskolen Lærere? Hvor have de fundet deres Uddannelse, og mon det ikke skal være muligt ad anden Veie end netop gjennem en særlig Skole at kunne erhverve sig de fornødne Kundskaber for at give en tilbørlig Undervisning i Skydning til Mandskabet? Det er nemlig disse Sagkyndiges bestemte Mening, at en saadan Uddannelse af Lærere rettest burde foregaa ved selve Afdelingerne. Den theoretiske Indsigt og det Kjenndskab til vort nuværende Vaaben og andre Armeers Vaaben, som enhver Skydelærer maa være i Besiddelse af, hurde enhver Officer være i Besiddelse af, inden han træder ud i Armeens Rækker; han burde erhverve den paa den al-

mindelige Centralundervisningsanstalt for Armeens Officerer, og denne theoretiske Indsigt burde han som sagt have, inden han fik det Hverv at oplære Soldaterne. Naar alle Officerer vare traadte saaledes ud i Afdelingerne, vilde det der være Opgaven ved Forsøg praktisk at udvikle Theorien; det er mange sagkyndige Mænds Overbevisning, at man derved vilde opnaa ganske andre Resultater for Armeen, end Tilfældet er nu. Det er blandt Andet ogsaa blevet fremhævet som Noget, der er uheldigt ved den nuværende Hærorrdning og særlig ved Skydeskolen, at denne tager Befalingsmændene bort fra deres Afdelinger, undtager Afdelingerne deres Veiledning og Bistand og sætter dem ind paa denne Skole i et vist Tidsrum — et Aar eller maasse længere; de vende saa tilbage til Afdelingerne som de eneste Sagkyndige i Alt, hvad der vedrører den egentlige Skydning og Skydeundervisning. De komme derved ikke blot i et løsere Forhold til deres Afdeling end heldigt, men disse Mænds Stilling bliver ogsaa i anden Henseende uheldig, forsaavidt de meget ofte komme i et vanskeligt Forhold overfor deres Foresatte, idet de i en saa vigtig Del af Undervisningen forud ere stemplede som de eneste Sagkyndige. Man hævder altsaa, at alle Officerer ved en Afdeling skulle, inden de blive Officerer, have den fornødne theoretiske Indsigt, som hører til Skydeundervisningen; denne theoretiske Indsigt skulle de praktisk uddanne i Afdelingerne, og for at opnaa de ønskelige Resultater, hvis Vigtighed ogsaa de af mig omtalte Sagkyndige erkjende, skulde der gives Afdelingernes Mandskab i langt højere Grad, end Tilfældet er nu, Leilighed til at øve sig i Skarpskydning. Det vil ogsaa enhver, der kjender Lidt til at lære at skyde, give mig Ret i, at det der ikke kommer an paa Theorien, i alt Fald ikke væsentlig, men det er den praktiske Dvæls, der gjør den dygtige Skytte. Disse Sagkyndige, hvis Mening jeg her har tilladt mig at udtale, antage, at naar man gaar den antydede Veie, vil man sikkert opnaa Resultater, som i alle Henseender maa anses for at være de ønskeligste. Naar der nu altsaa netop blandt dem, hvis Sagkundskab man maa erkjende i dette Spørgsmaal, findes Tvivl om,